

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci žalobkyně **Z. K.**, proti žalovanému **Katastrálnímu úřadu Brno – venkov, pracoviště Rosice**, se sídlem v Rosicích, Žerotínovo nám. 1, v řízení o návrhu žalobkyně ze dne 10. 2. 2004,

takto:

- I. Návrh **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 2. 2004 označeným jako „Žádost o projednání poškození způsobeném KÚ Rosice“, které bylo doplněno podáním ze dne 22. 4. 2004 a 28. 12. 2004 se žalobkyně domáhala změny zápisu dvojího vlastnictví k pozemku p. č. st. 52/4 v k. ú. N. u I. zapsaného na listu vlastnictví č. 2461.

Nejvyšší správní soud se návrhem musel zabývat nejprve z hlediska jeho přípustnosti, neboť pouze přípustný návrh může být soudem meritorně projednán.

Podle § 37 odst. 3 vyhlášky č. 190/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhl. č. 190/1996 Sb.“) je-li katastrálnímu úřadu postupně doručeno více vykonatelných rozhodnutí a jiných listin, jimiž je katastrální úřad vázán, z nichž každá svědčí o vlastnictví jiné osoby k téže nemovitosti, vyjádří katastrální úřad v katastru tuto okolnost duplicitním zápisem vlastnictví. Zároveň o tom vyrozumí osoby, které jsou podle takto rozporných listin označeny za vlastníky nemovitosti. Katastrální úřad v takovém případě není oprávněn posuzovat či právo podle které listiny má vyšší kvalitu, a proto má jedinou možnost uvést existenci rozporných listin v katastru a na vzniklou situaci upozornit dotčené osoby. Katastrální úřad založí pro tyto osoby společný list vlastnictví, na který se zapíše příslušná parcela.

Zatímco při vkladu práva do katastru je katastrální úřad povinen zkoumat nejen listinu, ale i další skutečnosti uvedené v § 5 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, včetně skutečnosti, zda navrhovanému vkladu není na překážku stav zápisů v katastru, a rozhodnout o povolení vkladu, jiná situace je při zápisu práv záznam práv, který je upraven v § 7 a § 8 citovaného zákona. Záznam do katastru je postaven na pouhém evidování právních vztahů, které vznikly, změnily se nebo zanikly zcela nezávisle na skutečnosti, zda jsou, či nejsou v katastru zapsány. Zápisy záznamem podle listin výslovně citovaných v § 7 odst. 1 citovaného zákona tedy jen deklarují právní skutečnosti existující nezávisle na zápisech v katastru. Podle § 8 citovaného zákona katastrální úřady při provádění záznamu pouze

zjišťují, zda je předložená listina bez chyb v psaní nebo počtech a bez jiných zřejmých nesprávností. Vyhláška č. 190/1996 Sb. pak v § 37 upřesňuje, že katastrální úřad zkoumá, zda předložené listiny jsou čitelné, pravomocné, zda nemovitosti na nich uvedené jsou označeny podle údajů katastru, popř. zda neobsahují chyby v psaní a počítání nebo jiné zřejmé nesprávnosti.

V tomto případě byla žalobkyně vyrozuměna Katastrálním úřadem Brno – venkov, pracoviště Rosice, o duplicitním zápisu vlastnictví k pozemku p. č. st. 52/4 v k. ú. N. u I., a to dopisem ze dne 4. 4. 2003. Katastrální úřad v souladu s § 37 odst. 3 vyhl. č. 190/1996 Sb. založil samostatný list vlastnictví č. 2461, na němž je zapsáno vlastnictví uvedené nemovitosti duplicitně a vyzval dotčené osoby, aby si vztah k uvedené nemovitosti vzájemně vyřešily s tím, že poté provede na základě stejnopisu notářského zápisu dohody o narovnání nebo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o určení vlastnického práva zápis, kterým bude dosavadní rozporný stav v katastru nemovitostí napraven.

Jak je zřejmé z výše uvedených ustanovení zákona č. 265/1992 Sb. a vyhlášky č. 190/1996 Sb., katastrální úřad není oprávněn, a tudíž nemůže být ani povinen, v případě zápisu duplicitního vlastnictví rozhodovat o vlastnickém právu dotčených osob. Nelze rovněž postupovat podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, který upravuje opravy chyb v katastrálním operátu, neboť právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou (§ 5 odst. 7 citovaného zákona). O vlastnickém právu mohou tedy rozhodnout pouze dotčené osoby nebo na návrh některé z nich soud v civilním řízení. Nelze se tedy soudní cestou domáhat, aby byla v případě duplicitního vlastnictví katastrálnímu úřadu uložena povinnost rozhodnout o vlastnickém právu dotčených osob, aniž by toto bylo doloženo příslušnou listinou, jak to navrhovala žalobkyně.

Pravomoc soudů ve správním soudnictví je vymezena § 2 a § 4 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle těchto ustanovení platí, že soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a d) kompetenčních žalobách. Ve správním soudnictví soudy dále soudy rozhodují ve věcech volebních a ve věcech politických stran a politických hnutí.

Působnost Nejvyššího správního soudu je upravena v § 12 s. ř. s., podle kterého Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud návrh podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl, neboť je nepřijatelný.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 16. února 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu